

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Danou Černou ve věci

žalobce: X, nar. X
státní příslušnost X
posledně v Zařízení pro zajištění cizinců Balková
Balková 1, 331 65 Tis u Blatna

proti
žalovanému: Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy
sídlem Kaplanova 2055/4, 148 00 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 10. 2024, č. j. KRPA-319197-10/ČJ-2024-000022-ZZC

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkumu a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 10. 2024, č. j. KRPA-319197-10/ČJ-2024-000022-ZZC (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný rozhodl podle § 124 odst. 1 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), o zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění. Doba zajištění žalobce byla podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena na 30 dnů ode dne omezení osobní svobody.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

II. Shrnutí žalobní argumentace

2. Žalobce považoval napadené rozhodnutí za nezákonné a nepřezkoumatelné, neboť žalovaný vycházel z nedostatečně zjištěného skutkového stavu a své závěry zdůvodnil toliko obecnými úvahami, aniž by se blíže zabýval proporcionalitou omezení žalobcovy osobní svobody. Žalobce vytýkal žalovanému vnitřní rozpornost a šablonovitost napadeného rozhodnutí, jakož i nedostatečné odůvodnění délky zajištění, kterou považoval za nepřiměřenou.
3. Žalobce namítal, že žalovaný ve vztahu k neuložení mírnějších opatření neargumentoval důkladně a přesvědčivě. Žalovaný neodůvodnil, proč v případě žalobce nepostačuje uložení zvláštních opatření podle § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců namísto zajištění. Nebylo vysvětleno, z jakých konkrétních skutečností plyne nebezpečí, že žalobce bude mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění.
4. Žalobce závěrem své argumentace namítal, že není přípustné paušalizované rozhodování ve věcech skupin zajišťovaných cizinců, přičemž napadené rozhodnutí je příkladem takového přístupu. Důvodem zajištění je podle žalobce jen to, že se nacházel na území ČR nelegálně, a to pouze jeden den, i když nebylo prokázáno, že by uložené správní vyhoštění nerespektoval.
5. Žalobce namítal, že žalovaný porušil nejen základní zásady činnosti správních orgánů uvedené v § 2 odst. 2 a 4, § 3, § 50 odst. 3, § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, ale především čl. 8 Listiny základních práv a svobod a čl. 5 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, již je ČR vázána.

III. Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že v daném případě shledal naplnění kumulativních podmínek ustanovení § 124 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců.
7. První podmínka pro zajištění žalobce byla splněna tím, že bylo žalobci vydáno opatření na území Chorvatska, Slovenska a Polska na základě, kterého byl cizinec zařazen do Schengenského informačního systému, přičemž byl detekován jako státní příslušník třetí země, kterému byl odepřen vstup a pobyt na území členských států.
8. Žalovaný dále uvedl, že v případě žalobce došlo k naplnění skutkové podstaty uvedené v § 124 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců a že uložení některého ze zvláštních opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců by v případě žalobce bylo nedostatečné pro naplnění cíle řízení. Podle žalovaného jsou tyto závěry v napadeném rozhodnutí řádně odůvodněny. Z jednání a pobytové historie žalobce je podle žalovaného zřejmé, že žalobce nerespektuje právní předpisy ČR ani dalších členských států EU. Žalovaný závěrem navrhl zamítnutí žaloby.

IV. Obsah správního spisu

9. Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
10. Dne 9. 10. 2024 byl žalobce kontrolován hlídkou policie, přičemž lustrací bylo zjištěno, že v databázi schengenského informačního systému figuruje žalobce jako státní příslušník třetí země, kterému byl vícero členskými státy odepřen vstup a pobyt na území, a proto byl

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

žalobce zajištěn podle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o policii“).

11. Následně žalobce podal vysvětlení, v rámci kterého bylo zjištěno, že žalobce nemá v ČR žádnou kontaktní adresu, územím ČR pouze projížděl. Uvedl, že používal doklady na různá jména. Je zdravý, ženatý a má dvě děti žijící v domovském státě. V ČR nemá žádný majetek, nemá na území ČR žádné vazby. Žalobce dále sdělil, že nemá moc peněz a pokud bude muset, odcestuje z území ČR dobrovolně. Součástí spisového materiálu je i kopie nařízení výkonu trestu vyhoštění pro zločin převaděčství vydané okresním soudem v Prešově, ze dne 10. 1. 2024, sp. zn. 6T/75/2023.
12. Dne 9. 10. 2024 bylo žalobci vydáno napadené rozhodnutí o zajištění za účelem správního vyhoštění podle § 124 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců, tedy z důvodu, že je evidován v informačním systému smluvních států, přičemž doba jeho zajištění byla stanovena na 30 dnů ode dne omezení osobní svobody. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že žalobce pobýval na území v rozporu s opatřením Slovenska sp. zn. 6T/75/2023, na základě kterého je žalobce evidován v SIS od 10. 1. 2024 do 10. 1. 2029. Dále je žalobce evidován v SIS na základě opatření Chorvatska od 9. 4. 2024 do 9. 4. 2029, Polska od 22. 4. 2024 do 21. 4. 2027 a ode dne 30. 8. 2024 je po něm vyhlášeno pátrání německou stranou pro účely soudního řízení. Žalobce tak nebyl oprávněn vstoupit na území ČR, kde mu v minulosti bylo rovněž vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalobce tak opakovaně nerespektuje právní předpisy a opatření členských států, které svým jednáním maří. Ve snaze zabránit svému odhalení případnou policejní kontrolou si žalobce nechal vyhotovit doklady na jiná jména. Svým jednáním naplnil žalobce podle žalovaného skutkovou podstatu § 124 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců. Protože v daném případě neshledal, že by zvláštní opatření plnila svůj účel, přistoupil žalovaný k zajištění žalobce za účelem jeho správního vyhoštění. Rovněž zdůvodnil stanovenou 30denní dobu zajištění, kterou považoval za přiměřenou.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

13. Městský soud v Praze o věci samé rozhodl bez jednání dle ustanovení § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, jelikož účastníci řízení v zákonné pětidenní lhůtě po podání žaloby nenavrhli projednání věci při ústním jednání a soud nepovažuje nařízení ústního jednání za nezbytné.
14. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu žalobcem uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
15. Podle § 124 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců *policie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je cizinec evidován v informačním systému smluvních států.*

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

16. Podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců *zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území nebo z území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“)* je a) *povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly, b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“)* cizincem, kterému je *zvláštní opatření za účelem vycestování* uloženo; *peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“), c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, nebo d) povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly.*
17. Podle § 124 odst. 3 věta první zákona o pobytu cizinců *policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění.*
18. Podle § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců *doba zajištění nesmí překročit 180 dnů a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody. V případě cizince mladšího 18 let nebo rodiny s nezletilými dětmi nesmí doba zajištění překročit 90 dnů.*
19. Zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je zásahem do jeho osobní svobody, a proto může být provedeno pouze v souladu se zákony, Ústavou a Listinou a v neposlední řadě s Úmluvou, jíž je Česká republika vázána.
20. Žalobou napadeným rozhodnutím byl žalobce zajištěn na dobu stanovenou na 30 dnů za účelem správního vyhoštění podle § 124 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců, přičemž došlo k naplnění předpokladů stanovených v tomto zákonném ustanovení citovaném výše. Žalobce je starší 15 let, přičemž mu byl uložen jiným členským státem EU zákaz vstupu platný pro území členských států EU a je evidován v informačním systému smluvních států. Poslední podmínkou pro zajištění cizince podle zákona o pobytu cizinců je, že nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování. Stěžejním argumentem žalobcových námitek bylo, že žalovaný se nezabýval dostatečně možností uložit žalobci zvláštní opatření za účelem vycestování podle ustanovení § 123b zákona o pobytu cizinců namísto zajištění.
21. Zvláštní opatření za účelem vycestování představují alternativní řešení s cílem minimalizace omezování osobní svobody v případě zajištění cizinců (srov. rozsudek NSS ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011-51). Užití těchto mírnějších opatření předpokládá, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat při jejich realizaci, bude schopen plnit povinnosti z toho plynoucí a že neexistuje důvodná obava, že by byl uložení zvláštního opatření ohrožen výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Možnost aplikace tohoto opatření nutně závisí také na důvodu zajištění. Základním pravidlem je, že uložení zvláštního opatření nesmí ohrozit výkon správního vyhoštění cizince (§ 123b odst. 4 věta druhá zákona o pobytu cizinců; čl. 15 odst. 1 a bod 16 odůvodnění návratové směrnice vychází z dostatečné účinnosti mírnějších donucovacích opatření); toto ohrožení bude typově různé v typově odlišných případech důvodů zajištění. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že uložení zvláštního opatření nepostačuje, je povinen svůj závěr přezkoumatelným způsobem odůvodnit. Žalovaný se možností uložení zvláštních opatření v napadeném rozhodnutí zabýval na stranách 3-5, kde uvedl, že k uložení zvláštních opatření nepřistoupil zejména z

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

důvodu nebezpečí, že žalobce nebude respektovat orgány Policie České republiky a nadále z území ČR neodcestuje a bude se dopouštět protiprávního jednání. Tento závěr je podložen jeho vědomým a úmyslným jednáním v rozporu s platnými právními předpisy na území ČR i na území smluvních států EU. Žalobce porušil zákon o pobytu cizinců, když se na území ČR zdržoval v rozporu s opatřeními Slovenska, Chorvatska, Polska a Německa a bez platného oprávnění k pobytu. K tomu žalovaný shrnul další důvody pro neuložení zvláštních opatření dle § 123b zákona o pobytu cizinců, to je skutečnosti, že žalobce při svém pobytu na území ČR jednal v rozporu s morálními normami a zákonem chráněnými zájmy. Žalobcovo předchozí jednání oslabilo jeho důvěryhodnost a vzbudilo důvodnou obavu, že se na území členských států bude skrývat a mařit výkon již dříve uložených opatření. K jednotlivým zvláštním opatřením dle § 123b zákona o pobytu cizinců žalovaný konstatoval následující: K bodu a) žalovaný uvedl, že se u žalobce neztotožňuje s tím, že by plnil povinnost oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly, protože žalobce nemá v ČR žádnou adresu, je v pátrání ze strany Německa. Ani předchozí jednání žalobce nedává žalovanému žádnou záruku, že by žalobce řádně plnil uloženou povinnost podle písm. a). K bodu b) žalovaný konstatoval, že složení finanční záruky v případě žalobce není možné. Žalobce uvedl, že v současné době nedisponuje velkou finanční hotovostí a ani složení finanční záruky nenabídl. K bodu c) žalovaný uvedl, že na základě všech zjištěných skutečností, zejména toho, že žalobce nectí zákony ČR ani opatření dalších členských států, žalobce neskýtá žádnou záruku, že bude dodržovat povinnost osobně se hlásit policii v době policií stanovené. K bodu d) žalovaný uvedl, že se neztotožňuje ani s tím, že by žalobce dodržoval povinnost zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly s odkazem na skutečnosti uvedené výše. K tomu žalovaný dále konstatoval, že osoba, která vědomě a úmyslně nerespektuje povinnosti jí uložené, neskýtá záruku, že bude spolupracovat s orgány policie, její důvěryhodnost je oslabena a předešlá jednání žalobce vzbudila důvodnou obavu, že se bude na území ČR skrývat nebo neoprávněně opustí území do jiného členského státu a tím bude mařit výkon opatření smluvních států EU. Na základě uvedeného žalovaný dospěl k závěru, že v případě žalobce by bylo uložení zvláštních opatření dle § 123b zákona o pobytu cizinců neúčelné, neúčinné a nedostatečné, proto žalovaný přistoupil k jeho zajištění.

22. Soud konstatuje, že se žalovaný dostatečně, přezkoumatelně a srozumitelně vypořádal s nutností zajištění žalobce. Žalovaný odpovídajícím způsobem zvážil možnost uložení zvláštních opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců, přičemž neopomněl přihlédnout ke všem konkrétním okolnostem daného případu, na základě kterých dospěl k závěru, že v případě žalobce uložení zvláštního opatření za účelem vycestování nepostačuje. S tímto závěrem se soud ztotožňuje. Žalovaný se v rámci podání vysvětlení žalobce dotazoval, zda disponuje dostatečnými finančními prostředky, aby mohl finanční záruku složit, nebo zda existuje osoba, která by mohla finanční záruku složit namísto žalobce. Na obě otázky odpověděl žalobce záporně. Žalobce neuvedl na území ČR žádnou adresu, na které by se trvale zdržoval. Ze zjištěných skutečností žalovaný zcela oprávněně naznal, že nebyla dána jistota, že se žalobce bude zdržovat se na adrese místa pobytu, navíc považoval za reálné, že žalobce nebude respektovat uložená opatření a bude se skrývat před realizací správního vyhoštění. Soud souhlasí s logickým závěrem žalovaného, že by dané opatření bylo nejen neúčelné, ale ani by jej nebylo možné uložit s ohledem na to, že žalobce neuvedl adresu, na které by se stále zdržoval. Žalovaný dále zcela správně přihlédl k osobě žalobce, a jeho (nejen)

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

pobytové historii. Žalobce je v Německu hledanou osobou. Dále je žalobce veden jako nežádoucí osoba v Schengenském prostoru, jelikož mu bylo Slovenskem a posléze též Chorvatskem a Polskem vydáno opatření, na jehož základě mu byl také odepřen vstup a pobyt v celém Schengenském prostoru. Tato opatření však žalobce nerespektoval a pobýval na území ČR v rozporu s uloženým zákazem pobytu, a to bez jakéhokoli oprávnění. Žalobce se žádným způsobem nesnažil řešit svou pobytovou situaci a byl zcela pasivní. Navíc disponoval falešnými doklady na znějícími na jiná jména. Tímto svým jednáním žalobce vzbudil pochybnost, zda se podvolí dalším povinnostem stanoveným správním orgánem a oslabil svou důvěryhodnost. Lze tedy konstatovat, že žalobcova pobytová historie a jeho trestní minulost nevzbuzují důvěru v účelnost uložení mírnějších opatření. Námitka žalobce, že v daném případě nebyly dány důvody pro jeho zajištění a že mělo být přistoupeno k uložení některého ze zvláštních opatření za účelem vycestování cizince, zcela jistě není důvodná.

23. Rovněž námitce nepřiměřenosti doby trvání zajištění žalobce nelze podle názoru soudu přisvědčit. Žalobce byl napadeným rozhodnutím zajištěn na dobu 30 dnů. Soud k této otázce uvádí, že je na uvážení správního orgánu, jak dlouho dobu s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem případu pro zajištění stanoví. Posouzení této otázky podléhá jen omezenému soudnímu přezkumu, přičemž soud zkoumá pouze to, zda posouzení správních orgánů nebylo excesivní či svévolné a zda bylo dostatečně odůvodněno (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 289/2017-31). Shodný závěr plyne z rozsudku NSS ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 A 139/2002-46, tedy že úkolem soudu není nahradit správní orgán v jeho odborné kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním, ale naopak posoudit, zda se správní orgán v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal se zjištěným skutkovým stavem, resp. zda řádně a úplně zjistil skutkový stav, a zda tam, kde se jeho rozhodnutí opíralo o správní uvážení, nedošlo k vybočení z mezí a hledisek stanovených zákonem. Zbývá tedy posoudit otázku, zda při stanovení délky trvání zajištění žalovaný nepřekročil meze správního uvážení, tj. zda napadené rozhodnutí „*nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003-38). Soud má za to, že žalovaný odůvodnil dobu trvání zajištění žalobce dostatečným a přezkoumatelným způsobem, s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu vyhoštění žalobce z území členských států. Tato doba byla stanovena v zákonném rozmezí podle § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Soud neshledal, že by v napadeném rozhodnutí stanovená doba byla nepřiměřená, či přímo excesivní, nebo že by neodpovídala okolnostem daného případu.
24. Lze nepochybně souhlasit s názorem žalobce, že je vyloučeno paušalizované rozhodování ve věcech skupin zajišťovaných cizinců. Nelze však přisvědčit námitce, že napadené rozhodnutí je příkladem takového přístupu. Důvodem pro zajištění žalobce je naplnění účelu správního vyhoštění. Žalovaný přitom na základě konkrétních skutkových okolností (nikoli paušalizovaně, jak namítá žalobce) uzavřel, že u žalobce existuje reálné riziko maření opatření vydaných uvedenými členskými státy, neboť je žalobce dosud nerespektoval a jednal v rozporu s nimi.
25. Žalovaný postupoval v souladu se zákonem, proporcionálně, transparentně a podle zásady individualizace. Žalovaný vzal v potaz veškeré skutkové okolnosti případu, zejména přihlédl k dosavadnímu chování žalobce a jeho vyjádřením v rámci podání vysvětlení. Všechny zjištěné skutečnosti mají rovněž oporu ve správním spise. Napadené rozhodnutí reflektuje

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

veřejný zájem a odpovídá okolnostem daného případu, přičemž stanovená doba zajištění není nijak excesivní či nepřiměřená. Na napadené rozhodnutí nelze pohlížet jako na rozhodnutí nepřezkoumatelné. Žalovaný v napadeném rozhodnutí rovněž uvedl, jaké konkrétní kroky směřující k realizaci správního vyhoštění žalobce budou provedeny ve vymezeném časovém rámci.

26. V žalobě namítané porušení vyjmenovaných ustanovení správního řádu, zákona o pobytu cizinců, Listiny základních práv a svobod a Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod soud neshledal.
27. Ve shodě s žalovaným má soud za to, že v případě žalobce byly splněny zákonné podmínky pro zajištění dle ustanovení § 124 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců.

VI. Závěr a náklady řízení

28. Soud neshledal důvody pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí, proto ji jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s. S ohledem na meritorní rozhodnutí o žalobě v zákonné lhůtě, která je kratší, než lhůta zákonem stanovená pro rozhodování o návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě, soud již samostatně nerozhodoval o návrhu na přiznání odkladného účinku.
29. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 6. listopadu 2024

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

JUDr. Dana Černá v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje X.